

**Лисичка-сестричка та вовк
народна казка**

Жили собі дід та баба. Дід каже бабі:

- Ти, баба, печи пироги, а я запряжу сани та й поїду за рибою.

Наловив риби і везе додому цілий віз. Ось їде він і бачить: лисичка згорнулася калачиком і лежить на дорозі. Дід зліз із воза, підійшов до лисичці, а вона не ворухнется, лежить собі як мертва.

- Ось буде подарунок дружині! — сказав дід, узяв лисичку і поклав на віз, а сам пішов попереду.

А лисичка улучила час і стала викидати легенько з воза все по рибці та по рибці, все по рибці та по рибці.
Повибросила всю рибу і сама пішла.

- Ну, стара,- каже дід,- який комір привіз я тобі шубу!

- Де?

- Там на возі – і риба і комір.

Підійшла баба до воза: ні комірця, ні риби – і почала лаяти чоловіка:

- Ах ти, такий-сякий! Ти ще надумав обманювати!

Тут дід зміркував, що лисичка-то була не мертва. Погоревал погоревал, та робити нічого.

А лисичка зібрала всю розкидану рибу в купку, всілася на дорогу і їсть собі. Приходить до неї сірий вовк:

- Здрастуй, сестрице!
- Здрастуй, братику!
- Дай мені рибки!
- Налови сам так і їж.
- Я не вмю.

- Ека, адже я ж наловила! Ти, брате, піди на річку, опустив хвіст у ополонку, сиди та примовляй: «Ловись, рибка, мала й велика! Ловися, рибка, мала й велика!» Рибка до тебе сама на хвіст нацепиться. Сиди та дивись довше, а то не наловиш.

Вовк і пішов на річку, опустив хвіст у ополонку і почав приказувати:

- Ловися, рибка, мала й велика!

Ловися, рибка, мала й велика!

Слідом за ним і лисиця стала; ходить близько вовка та причитиває:

- Ясні, ясні на небі зірки,

Мерзни, мерзни, вовчий хвіст!

- Що ти, лисичка-сестричка, кажеш?

- То я тобі допомагаю.

А сама, шахрайка, щохвилини твердить
Мерзни, мерзни, вовчий хвіст!

Довго-довго сидів вовк біля ополонки, цілу ніч не сходив з місця, хвіст його і примерзло; спробував було підвестися: не тут-то було! «Ач, скільки риби привалило – і не витягнеш!» – думає він.

Дивиться, а баби йдуть за водою і кричать, побачивши сірого:
- Вовк, вовк! Бийте його, бийте його!
Прибігли і почали бити вовка – хто коромислом, хто з відром, хто чим попало. Вовк стрибав, стрибав, відірвав собі хвіст і пустився без оглядки бігти.

«Добре ж, – думає, – вже я тобі відплачу, сестрице!» Тим часом, поки вовк віддувався своїми боками, лисичка-сестричка захотіла спробувати, не вдасться чи ще що-небудь поцупити. Залізла в одну хату, де баби пекли млинці, та потрапила головою в діжку з тістом, вимазалася і біжить. А вовк їй назустріч:
- Так-то ти вчиш? Мене всього побили!

- Ех, вовчику-братику! – каже лисичка-сестричка.- У тебе хоч кров виступила, а у мене мозок, мене болючіше твого прибили: я насилу плентаюся.

- І то правда, – каже вовк, – де вже тобі, сестрице, йди, сідай на мене, я тебе доведу.

Лисичка сіла йому на спину, він її і повіз. От лисичка-сестричка сидить так потихеньку наспівує:

- Битий небитого везе,
Битий небитого везе!

- Що ти, сестрице, кажеш?

- Я, братику, кажу: «Битий не битого везе».

- Так, сестрице, так!

